

[Per Hækkerup.]

der bygger på, at lønmodtagernes organisationer i denne situation er parat til at afvige fra et tungtvejende synspunkt: at staten ikke må gribe ind over for bestående aftalers konsekvenser.

Jeg spørger oppositionen: hvilken anden sagligt holdbar politik har den? Har vi ikke i årevis hørt talen om pris- og lønspiralen, om, at omkostningsniveauet skulle holdes i ave, om, at lønmodtagerne skulle vise tilbageholdenhed osv.? Nu har vi den situation, at lønmodtagerne godkender nedfrysning i 1 år af en dyrtidsportion, hvis andre grupper i samfundet vil ofre tilsvarende, og hvis erhvervslivet vil følge lønmodtagernes tilbud op med en tilsvarende tilbageholdenhed.

Regeringen har fremlagt en konstruktiv, fremsynet politik. Den har fået det store flertal af lønmodtagernes godkendelse af den foreslåede politik. Denne politik bør gennemføres i samfundets og borgernes interesse. Hvis — og jeg siger udtrykkelig hvis — denne politik væltes ved en afstemning her i tinget, skal ingen være i tvivl om, for det første at det udelukkende sker ud fra partipolitiske motiver. Fordi en lille gruppe teoretiske SF-ere i dette høje ting måske er parat til at svigte alle solidariske hensyn, kan venstre, de konservative, de radikale og LC udnytte muligheden for at vælte ikke blot regeringen, men også — og det ønsker de såkaldt borgerlige partier hedt — det nuværende flertal i tinget. For det andet, at alle saglige hensyn sættes til side for at opnå partipolitiske formål. For det tredje, at oppositionen i hvert fald ikke hidtil har tilkendegivet nogen anden holdbar politik. Og for det fjerde, at oppositionen, hvis den får held til med nogle SF-stemmer at vælte ikke blot regeringen, men også en sagligt forsvarlig politik, ikke skal vente, at den bagefter kan komme med den samme politik, den har forkastet.

Min opfordring er derfor: vi har en klar, konsekvent, uangribelig politik fra regeringens side, lad de partipolitiske spekulationer ligge, om der så er en 4-5 SF-stemmer, og vær i stedet for med til at gennemføre det, som jeg tror et stort flertal af lønmodtagere er enige om, som ansvarsbevidste erhvervsledere godt ved er en sund, rigtig politik, og som landet trænger til.

Henry Christensen: De to lovforslag, som her er til første behandling, har regeringen jo sammen med det forslag om avancestop, der er gennemført, gjort til en enhed. De to lovforslag forlanges gennemført, som de er fremsat. Ikke her, men ved andre lejligheder, har hr. Per Hækkerup jo klart givet udtryk for, at regeringen ikke viger en tøddel. Dermed er den ultimative stilling jo også over for folketinget gjort klar og den politiske sammenhæng lagt frem. Man erindrer måske tidligere kategoriske og ultimative oplæg under den samme, som nu er statsminister. Det, som har skabt denne tids særlige politiske spænding, er naturligvis, at det ultimative denne gang ikke alene er vendt mod de liberale partier, men også og måske ikke mindst mod samarbejdspartneren SF, hvor foreløbig alene den såkaldte højrefløj ydmygt har bøjet sig ind herunder.

Inden jeg går ind på selve lovforslagenes nærmere indhold, vil det måske være rimeligt at se på den behandlingsform og optræden, regeringen i denne politiske situation har valgt.

Da den engelske devaluering forelå lørdag den 18. november, meddelte statsministeren som bekendt allerede samme aften, at regeringen havde besluttet at gennemføre en devaluering. Om søndagen blev procenten fastsat, godkendt af hr. Aksel Larsen. Den 20. november, om mandagen, blev forslaget om avancebegrænsning gennemført, og siden da har man underholdt det ganske land med de intime forhandlinger med SF, den højre fløj og den venstre fløj, tilkaldt særlig såkaldt sagkyndige osv. I det såkaldte kære røde kabinet, forstår jeg, deltog i en del af møderne yderligere repræsentanter for LO. Som det åbent er fremgået, er et stort antal emner, hvis hovedindhold var en række betragtninger over vidtgående indgreb over for den danske befolkning, her blevet behandlet. Hvis man var nået til enighed i disse forhandlinger, ville stillingen have været den, at disse aftaler havde været kendsgærninger og havde været sager til efterretning for folketinget. Det må her være på sin plads at minde om, at der ikke eksisterer en flertalsregering, der samlet står med et parlamentarisk ansvar over for det høje ting. Danmarks statsminister må bestandig betænke, at han også har et an-